

Zadeva C-483/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

29. september 2020

Predložitveno sodišče:

Conseil d'État (Belgija)

Datum predložitvene odločbe:

30. junij 2020

Vlagatelj kasacijske pritožbe:

XXXX

Nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(DRŽAVNI SVET, ODDELEK ZA UPRAVNE SPORE, BELGIJA)**

[...] (ni prevedeno)

SODBA

[...] (ni prevedeno)

V zadevi:

XXXX

proti:

**Commissaire général aux
réfugiés et aux apatrides**

I. *Predmet kasacijske pritožbe*

Oseba XXXX je 21. maja 2019 vložila kasacijsko pritožbo zoper sodbo [...] (ni prevedeno) z dne 8. maja 2019, ki jo je izdalo Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci, Belgija) [...] (ni prevedeno).

II. *Postopek pred Conseil d'État (državni svet)*

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

III. *Dejansko stanje, koristno za obravnavo zadeve*

Vlagatelj kasacijske pritožbe, ki izjavlja, da ima sirske državljanstvo, je 1. decembra 2015 v Avstriji pridobil status begunca.

Avstrijo naj bi zapustil v začetku leta 2016, da bi se pridružil svojim hčeram – ena od njih je mladoletna – ki so 14. decembra 2016 v Belgiji pridobile status subsidiarne zaščite.

V Belgiji je 14. junija 2018 vložil prošnjo za mednarodno zaščito.

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalni komisar za begunce in osebe brez državljanstva, Belgija) je 11. februarja 2019 njegovo prošnjo razglasil za nedopustno na podlagi člena 57/6(3), prvi odstavek, točka 3, loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (zakon z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, namestitvi, prebivanju in odstranitvi tujcev).

Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) je 8. maja 2019 [...] (ni prevedeno) zavrnilo tožbo, ki jo je vlagatelj kasacijske pritožbe vložil zoper to odločbo o nedopustnosti. Vlagatelj kasacijske pritožbe predlaga odpravo te odločbe.

IV. *Belgijsko pravo, ki se uporablja*

[...] (ni prevedeno) Člen [...] (ni prevedeno) 57/6(3) zakona z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, namestitvi, prebivanju in odstranitvi tujcev določa [...] (ni prevedeno):

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

Člen 57/6(3) Generalni komisar za begunce in osebe brez državljanstva lahko ugotovi nedopustnost prošnje za mednarodno zaščito, če:

[...] (ni prevedeno)

3. prosilec že uživa mednarodno zaščito v drugi državi članici Evropske unije;

[...] (ni prevedeno)

V. *Edini kasacijski razlog*

VI. *Trditve strank*

Vlagatelj kasacijske pritožbe navaja en sam kasacijski razlog, ki se nanaša na kršitev člena 1 Ženevske konvencije o statusu beguncev z dne 28. julija 1951 v povezavi s členi od 181 do 188 Priročnika UNHCR o postopkih in merilih, členov 18 in 24 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, členov 2, 20, 23 in 31 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite ter uvodne izjave 18 te direktive, člena 25(6) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite in uvodne izjave 33 te direktive, člena 149 ustave, členov 39/2, 39/65 48/3, 48/4 in 57/6(3) zakona z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, namestitvi, prebivanju in odstranitvi tujcev, načel enotnosti družine in otrokove koristi ter načel obveznega spoštovanja pravice do obrambe in kontradiktornosti postopka.

Trdi, da člen 33(2) navedene Direktive 2013/32 in člen 57/6(3) navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 določata možnost in ne obveznosti ter da je treba pri njuni razlagi in uporabi spoštovati temeljne pravice. Trdi, da v izpodbijani sodbi „ni navedeno, da se v okviru uporabe člena 57/6(3) zakona ne more in/ali sme upoštevati načelo, s katerim je zaščiten enotnost družine; pač pa da je uporaba tega načela omejena na osebo brez zaščite“, da pa „ni razumljiva utemeljitev, da se ne sme upoštevati otrokova korist“, saj „če se lahko načelo enotnosti družine upošteva pri uporabi člena 57(3) zakona o tujcih, nič ne izključuje možnosti, da enako velja za otrokovo korist, saj sta zagotovljeni pravici enake vrste in med seboj tesno povezani“. Zato meni, da je obrazložitev protislovnna.

Kar zadeva obrazložitev, da „zadevnim osebam nesorazmernost njihovega položaja ni tuja“, pojasnjuje, prvič, da „v sodbi ni navedeno, zakaj je s tem izključeno upoštevanje načela enotnosti družine“, in, drugič, da tega vprašanja ni postavila niti nasprotna stranka niti ni bilo postavljeno v sklepu, ki mu je bil vročen, tako da se v zvezi z njim ni mogel izreči, s čimer je bila kršena njegova pravica do obrambe.

Kar zadeva otrokovo korist, se sklicuje na člen 24 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, na člen 20(5) Direktive 2011/95, člen 25(6) Direktive 2013/32 ter člene 3, 9 in 10 Konvencije o otrokovih pravicah, pri čemer graja odločitve v tožbi, „da načeloma koristi otroka vlagatelja ni treba upoštevati samo zato, ker mora starš še vedno izpolnjevati pogoje, ki urejajo postopek priznanja mednarodne zaščite“, ne da bi se „upoštevali posebni elementi, ki jih vlagatelj v zvezi s tem navaja v tožbi“.

Dalje trdi, da načelo enotnosti družine „zahteva, da se dodeli zaščita osebi, ki je že upravičena do zaščite v državi, ki ni država, v kateri je zaščito dobil njen mladoletni otrok, da se omogoči prav spoštovanje načela enotnosti družine“. Sklicuje se na člen 18 Listine, na Priročnik UNHCR o postopkih in merilih, v katerem je razložen člen 1 Ženevske konvencije o beguncih, in na člen 23 Direktive 2011/95 ter navaja, da „je treba v nasprotju z odločitvijo v sodbi pri priznanju zaščite prosilcu spoštovati otrokovo korist in enotnost družine, da je med drugim upravičen do ugodnosti iz členov od 24 do 35 Direktive“. Trdi, da „priznanje zaščite prosilcu ni nepovezano z logiko mednarodne zaščite, saj je bil prosilcu priznan status begunca v drugi državi članici; ker nima pravice do prebivanja v Belgiji, kjer živi z mladoletno hčerjo, ki ji je priznan status begunke in nad katero ima skrbništvo, to, da se mu dodeli zaščita v tej državi, ni nepovezano z logiko zaščite, na podlagi katere je bila ta priznana njegovi hčeri“.

Nasprotna stranka odgovarja, da je v Priročniku UNHCR o postopkih in merilih potrjeno načelo enotnosti družine, da to načelo pomeni, da se status begunca praviloma prizna vzdrževanim družinskim članom očeta, če ta izpolnjuje merila za priznanje statusa begunca, da to pomeni, da družinski člani pridobijo status begunca, ker je bil ta priznan očetu, in ne ker sami izpolnjujejo pogoje iz Ženevske konvencije, da je pri tem z načelom enotnosti družine potrjen tako imenovani „izvedeni“ status in da je razlogovanje sodišča, da to načelo „temelji na osnovni logiki zaščite in je namenjeno temu, da se mednarodna zaščita, ki jo pridobi član družine, razširi še na druge člane njegove družine, ki je nimajo. To načelo se torej ne uporablja, če tako kot v obravnavani zadevi vsi zadevni akterji že imajo mednarodno zaščito, tudi če je taka zaščita priznana v različnih državah“, torej popolnoma pravilno in skladno, da načelo enotnosti družine ni potrjeno z zakonom z dne 15. decembra 1980, da čeprav je v Direktivi 2011/95 potrjeno načelo enotnosti družine, njen namen ni zagotoviti priznanje izvedenega statusa, temveč omogočiti, da so družinski člani upravičena do mednarodne zaščite upravičeni do ugodnosti iz členov od 24 do 35 v skladu z nacionalnimi postopki, da se člen 23 poleg tega nanaša na družinske člane upravičenca do mednarodne zaščite, ki ne izpolnjujejo potrebnih pogojev za pridobitev te zaščite, da se torej

člen 23 prav tako ne uporablja v obravnavani zadevi in da je to razlogovanje potrdilo Sodišče Evropske unije, ki je v sodbi z dne 4. oktobra 2018[, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, točka 68,] pojasnilo, da „Direktiva 2011/95 ne določa take razširitve statusa begunca ali statusa subsidiarne zaščite na družinske člane osebe, ki ji je bil ta status priznan. Iz člena 23 te direktive namreč izhaja, da je ta direktiva omejena na to, da državam članicam nalaga, da nacionalno pravo prilagodijo tako, da bodo družinski člani – v smislu člena 2(j) navedene direktive – osebe, ki ji je bil priznan tak status, če posamično ne izpolnjujejo pogojev za priznanje tega statusa, lahko zaprosili za nekatere ugodnosti, ki med drugim vključujejo izdajo dovoljenja za prebivanje, dostop do zaposlitve ali dostop do izobraževanja ter ki so namenjene ohranjanju enotnosti družine“, da če niso izpolnjeni pogoji, povezani z načelom enotnosti družine, zgolj načelo otrokove koristi ne more utemeljiti njegove uporabe, da če je zakonodajalec predvidel posebne določbe, ki pogojujejo priznanje mednarodne zaščite, ni mogoče ne uporabiti teh pogojev izključno na podlagi načela otrokove koristi, da je treba v zvezi s protislovnostjo v obrazložitvi, kot je zatrjevana v kasacijski pritožbi, ugotoviti, da iz besedila izpodbijane sodbe nikakor ni razvidno, da je sodišče zelo nazorno pojasnilo, zakaj se načelo enotnosti družine ne uporablja in zakaj otrokova korist ne omogoča uporabe tega načela, da čeprav dejansko ne izključuje načela kot takega, če se uporabi člen 57(3), zelo jasno razloži, zakaj ga v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti, in sicer ker je družinskim članom vlagatelja kasacijske pritožbe že priznan status mednarodne zaščite, da sodišče nikakor ne ugotavlja, da se načelo enotnosti družine ne uporablja, ker „zadevnim osebam nesorazmernost njihovega položaja ni tuja“, da je prav na podlagi dejstva, da je družinskim članom vlagatelja kasacijske pritožbe že priznana mednarodna zaščita, odločilo tako, kot je, da ne gre za odločilni dejavnik, na podlagi katerega bi bilo treba odrediti ponovno obravnavo, in da vlagatelj kasacijske pritožbe ni dokazal, zakaj naj ne bi bila spoštovana pravica do obrambe.

Vlagatelj kasacijske pritožbe v repliki dodaja, da UNHCR v navodilih v zvezi s prošnjami za azil, povezanimi s pohabljanjem ženskih spolnih organov iz maja 2009 poudarja, da „tako kot ima lahko otrok izvedeno pravico do statusa begunca, priznanega njegovim staršem, imajo smiselno lahko tudi starši izvedeno pravico do statusa begunca, priznanega njihovemu otroku,“ in trdi, da okoliščina, da mu je status begunca priznan v drugi državi članici, „ne ovira tega načela, ker mu to priznanje ne dovoljuje, da s svojim otrokom živi v državi, kjer je slednji pridobil zaščito“. Poudarja, da „je Sodišče odločilo, da samodejna uporaba izvedenega statusa begunca v nacionalni zakonodaji ni v nasprotju z duhom Direktive in Ženevske konvencije, temveč da se s tako prakso, nasprotno, uresničuje cilj iz člena 23 Direktive 2011/95, in sicer ohranitev enotnosti družine,“ in na podlagi tega sklepa, da je *a contrario* „samodejna načelna izključitev navedenega statusa očetu otroka, ki mu je priznan status begunca, v obravnavani zadevi, samo zato, ker je navedeni oče pridobil zaščito v drugi državi članici, v nasprotju s ciljem člena 23 Direktive“.

S sklicevanjem na sodbo Sodišča z dne 6. decembra 2012 [O in drugi (C-356/11 in C-357/11, EU:C:2012:776, točka 81)], v skladu s katero morajo „[p]ristojni nacionalni organi [...] pri izvajanju Direktive 2003/86 in pri obravnavanju prošelj za združitev družine opraviti uravnoteženo in razumno presojo vseh upoštevni koristi, pri čemer morajo zlasti upoštevati korist zadevni otrok“, trdi, da „mora enako razlogovanje prevladati pri obravnavanju prošnje za mednarodno zaščito“ in da v obravnavani zadevi „take uravnotežene in razumne presoje nikakor ni bilo“.

V.2 Presoja

Vlagatelj kasacijske pritožbe je mednarodno zaščito pridobil v Avstriji. Eden od njegovih otrok[, ki je] mladoleten, je upravičen do mednarodne zaščite v Belgiji. Tudi vlagatelj kasacijske pritožbe želi pridobiti mednarodno zaščito v Belgiji in tam živeti s svojim mladoletnim otrokom.

Vlagatelj kasacijske pritožbe v bistvu trdi, da člen 33(2) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite državam članicam omogoča – vendar pa od njih ne zahteva – da ugotovijo nedopustnost prošnje za mednarodno zaščito, če je tako kot v obravnavani zadevi mednarodno zaščito dodelila že druga država članica. Vlagatelj kasacijske pritožbe navaja, da morajo države članice pri izvajanju Direktive 2013/32/EU, zlasti njenega člena 33(2), spoštovati načelo enotnosti družine in otrokovo korist, pri čemer meni, da spoštovanje teh načel v okoliščinah obravnavane zadeve nasprotuje temu, da bi lahko Belgijska država izkoristila možnost za ugotovitev nedopustnosti njegove prošnje za mednarodno zaščito.

Vlagatelj kasacijske pritožbe predlaga, naj se Sodišču Evropske unije predloži vprašanje za predhodno odločanje, in sicer, v bistvu, ali je treba v okoliščinah obravnavane zadeve več določb prava Evropske unije razlagati tako, da nasprotujejo temu, da Belgijska država izkoristi možnost za ugotovitev nedopustnosti njegove prošnje za mednarodno zaščito.

Ker Conseil d'État (državni svet) odloča na zadnji stopnji in ker je postavljeno vprašanje upoštevno za odločitev o kasacijski pritožbi, je treba Sodišču Evropske unije predložiti vprašanje vlagatelja kasacijske pritožbe.

IZ TEH RAZLOGOV JE

CONSEIL D'ÉTAT (DRŽAVNI SVET) ODLOČIL:

[...] (ni prevedeno)

V skladu s členom 267, tretji odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije se Sodišču Evropske unije predloži to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali pravo Evropske unije, predvsem člena 18 in 24 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, členi 2, 20, 23 in 31 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite ter člen 25(6) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite, nasprotuje temu, da država članica pri izvajanju pooblastila iz člena 33(2)(a) Direktive 2013/32/EU zavrne prošnjo za mednarodno zaščito kot nedopustno, ker je zaščita priznana že v drugi državi članici, če je prosilec oče mladoletnega otroka brez spremstva, ki je pridobil zaščito v prvi državi članici, če je edini starš iz primarne družine, ki je ob njem, če živi z njim in če mu je navedena država članica dodelila starševsko skrb v zvezi z otrokom? Ali načeli enotnosti družine in spoštovanja otrokove koristi, nasprotno, ne zahtevata, da temu staršu dodeli zaščito država, v kateri je zaščito pridobil njegov otrok?“

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [podpisi]

DELOVNI DOKUMENT